

Марина ТИМОФЄЄВА,
студентка англійського відділення
факультету іноземних мов
(4 курс, 2015 рік)

Ось дочекалася я свого грудня!

Ось дочекалася я свого грудня!
Летіла пташечка остання вдаль,
Ховалось сонце поза хмари, в будні.
Падали зорі, падав й снігопад далеко.
І ні одна лелека,
Не пролетіла головою вниз, де спека.
Де спека, зараз там дощі чи може хмари.
Мабуть, це перший і останній раз іде там дощ,
Наповнюючи сині океани.
А я чекатиму на білий і холодний сухий сніг,
Бо це не гріх, бо це мій сміх, мій вірний грудень!
І це мій сніг! І він чудовий, і він пахучий.
Він надто пахне свіжістю гори Альпійської,
Бо там зустрінемось колись і я, і ти.
Тож, дочекалася я свого грудня,
Бо так чекала я його завжди!
01.12.06.

Paul Verlaine. Chanson d'automne
Осенняя песня (перевод с франц.)

Струны скрипки кричат,
Тихий облик таят
Новой осени.
Хриплый стон,
Словно звон
Проседи.
Я все время грущу,
Часто плачу, дрожу
И рыдаю.
Все так быстро прошло,
В вечных ливнях ушло,
Вспоминаю.
В даль иду,
Себя веду
Сквозь бесконечность.
Я – желтый лист,
Что лишь завис
Под словом “Вечность”
14.03.10.

Peeping ghosts in the dark of the room

Peeping ghosts in the dark of the room
Look on the action people call life.
Such kind of film? Like magnificent doom
When you have four souls instead of five.
Instead of three, instead of two, instead of one...
How many hearts in this damn life we've broken down,
How many types of people have we found?
It's hard to count.
Why at midnight we aren't enough sleepy,
Why full of art and so?
For me your words forever will be deeper,
Than those, that I imagine on my own.
Instead of one, instead of two, instead of three...
My peeping friend can't understand
Why mind's not free.
16.12.12, 03:12

Ми народжуємося з великого черева світу

Ми народжуємося з великого черева світу.
Він нас пестить, виховує, дає початкову освіту.
І він вчить, що тут треба менше казати, більше слухати,
Не занедбати своє життя, а вперед його рухати.
Ми ж не чули... Ми шалено розбещені діти.
Ми хворіємо марнотратством, коли творчістю треба хворіти.
І світ каже нам: "У Щастя Твої Ознаки!"
Ми ж не бачимо... Нам потрібні наочні знаки.
Моє щастя в мені, у дитині із черева світу.
На завершення мушу покласти на стіл книгу звіту
Про насичену юність, нетипову старість,
(щоб не було й хвилини мовчати),
Щоб рядки не класичного вірша мого – мали чому повчати,
Щоб верлібр ніжно перетинався із прозою,
Щоб словом аж так, щоб могло здаватись образою,
(втіхою, фазою. Виплеском жалю, кохання, ласки,
без співчуття і значної поразки),
Щоб світ на завершення крикнув: "Оплески!
Плюс один до загальної карми."
12.05.13.

Мені сниться дитинство

Мені сниться дитинство,
Коли мама з татом були ще надто дитячими, молодими й разом.
(На вулиці пізня весна, здається.)
Тоді мені ще безтурботно, спокійно живеться...

На багажнику чужої автівки я розкладаю папір і нові олівці.
Що я тоді малюю? Весь світ у моїй руці.
Батьки сваряться в декількох кроках від мене, намагаючись пошепки.
Я беруся за зелене.
І я звикла до цих розмов, і немов так і мало бути.
Я малюю вікно
І на ньому старі фіранки,
В них смутні люди...

І раптом машина під аркушем починає їхати.
Фіранки на тому вікні колишуться, наче можуть дихати.

Мої олівці розкидало по асфальту,
Наче після вулкану й роздрібненого базальту.

Я збираю їх, щось у душі здригається,
Весь змальований світ стає сірою масою
І той з вікнами дім й безколірно-старою терасою
Перетворюється на буття...

Із машини виходить хлопець, йому років двадцять.
(він на вигляд для мене – дорослий дядько)
Він сміється до мене, й простягає в руці олівця...

Я прокинулась. Перша думка: мені вісімнадцять,
Я лякаюсь, коли на “ви” звертаються діти,
Безтурботні, як я у сні,
Коли всьому можна радіти,
Особливо,
Коли повертають тебе до життя.
05.10.13.